

DIUMENGE V DURANT L'ANY (C)
Homilia del P. Antoni Pou, monjo de Montserrat
10 de febrer de 2019
Is 6, 1-2a. 3-8 / 1 Co 15, 1-11 / Lc 5, 1-11

Les lectures d'avui germans i germanes ens parlen de tres persones que han rebut de Déu la missió de ser testimonis seus en diferents èpoques. El profeta Isaïes, sant Pau, i sant Pere. Cadascú en situacions ben diverses, però si ens hi fixem bé hi trobarem uns trets comuns, perquè és el mateix Déu que es va manifestant al llarg de la història, i que continua també ara fent-se present en les nostres vides, en la nostra església, i en la història del nostre poble.

El profeta Isaïes es troba pregant al temple, per això expressa la manifestació de Déu que ha rebut amb imatges litúrgiques: Déu està assegut al seu tron com un rei, la seva glòria omple tot el temple, i els àngels serafins canten la seva santedat. L'experiència de la visió de Déu i de la seva santedat crea en Isaïes, per contrast, un sentiment de ser indigne de tal privilegi. "Ai de mi, no podré parlar! Jo que sóc un home de llavis impurs i visc enmig d'un poble de llavis impurs". Certament al temps d'Isaïes el país de Judà no passava un dels seus millors moments: com a poble petit que era, es sentia acorralat pels països veïns de Damasc i Samaria, i per por a una invasió, el reis de Judà se sentien temptats de demanar ajut als grans imperis d'Assíria o Egipte. Però això posava en perill la identitat política i religiosa, perquè quan es demanava ajut als grans imperis, aquests s'aprofitaven, ja fos culturalment, militarment o econòmicament: com el peix gran que es menja el petit. Per això Isaïes demanarà serenitat i calma, i en temps de crisi no sucumbir a la por, per no fer desbarats.

En la visió, un serafí toca amb foc els llavis d'Isaïes i canvien tots els seus sentiments. Aquest foc no pot ser un foc material, ja que hauria cremat els llavis d'Isaïes: estem en una visió, i per tant aquest foc significa tota una altra cosa. Amb aquest foc els dubtes es converteixen en coratge, perquè davant la pregunta de Déu que demana qui li pot ser missatger el mateix Isaïes respon "Aquí em teniu: envieu-m'hi". La missió que encomanarà Déu a Isaïes serà de tot paradoxal: "Fes insensible el cor d'aquest poble, fes sordes les seves orelles i cecs els seus ull... que no es converteixin ni siguin guarits". Déu no vol que el poble es converteixi, vol que toqui fons, perquè només quan toqui fons, podrà crear alguna cosa totalment nova: "serà com l'alzina o el roure tallats, que tenen la soca i prou. Però d'aquesta soca en naixerà un rebrot".

En la segona lectura és Pau que ens ha contat l'aparició que tingué del Crist ressuscitat: "Jesús s'aparegué a Pere, als apòstols i finalment, el darrer de tots, com un que neix fora de temps, se m'aparegué fins i tot a mi". El record de l'experiència del seu encontre amb el ressuscitat, com passà amb Isaïes, també li produeix un sentiment de ser-ne indigne: "jo sóc el més petit de tots els apòstols, i ni tan sols mereixo que em diguin apòstol, perquè vaig perseguir l'Església de Déu". A pesar del seu passat, Jesús ressuscitat el crida, i gràcies a aquell encontre pot dir amb entusiasme "Però per gràcia de Déu sóc el que sóc, i la gràcia que ell m'ha donat no ha estat infructuosa".

L'experiència de la presència de Déu, o la del Crist ressuscitat, en un primer moment creen desconcert i temor, però acaba essent una experiència de sobreabundància de gràcia. I és aquesta sobreabundància de gràcia que empeny a la missió, i a la comunicació de la Bona Nova.

Una experiència semblant és la que també ens narra l'Evangeli de Lluc. Pere i els seus socis Jaume i Joan, no havien pescat res en tota la nit. Jesús diu a Pere: "Tira endins, i caleu les xarxes per pescar", així ho feren, i agafaren tant de peix que les xarxes

s'esquinçaven, fins i tot altres pescadors que estaven al voltant hagueren d'ajudar-los, omplint tant les barques que s'enfonsaven. La reacció de Pere, com la de Isaïes i de l'apòstol Pau, és també d'aclapament. Davant la sobreabundància de gràcia, Pere només pot dir a Jesús "Senyor", que és com la comunitat cristiana primitiva anomenava el ressuscitat. "Senyor, allunyeu-vos de mi, que sóc un pecador". Jesús no deixa per molt temps que romanguin aquests sentiments de sentir-se poca cosa davant d'ell, i l'envia a la missió: "no tinguis por: des d'ara seràs pescadors d'homes".

El text evangèlic ens insinua que hem de sortir de les nostres zones de confort. En un una societat on sembla que perilla la transmissió de la fe, cal ser coratjosos: ja no és suficient fer el que sempre s'ha fet, ja no podem viure de rentes. Jesús ens empeny a ser creatius i a sortir de nosaltres mateixos. Cal establir ponts i diàleg amb el món de la ciència, de la cultura, la política, amb els més allunyats, amb els més desafavorits de la societat. Anar cap a les fronteres. És la petició que fa Jesús a Pere i a tota l'Església "Tira mar endins".

La nostra experiència originària de seguir Jesús està arrelada en un sentiment de sobreabundància de gràcia, podríem dir com sant Pau a la carta als Filipencs: "tots els avantatges els considero desavantatjosos en comparació amb la grandesa de conèixer Jesucrist". Alguna vegada podríem sentir que som indignes de que Déu ens hagi escollit precisament a nosaltres; o que preferiríem, per humilitat, callar enlloc d'anunciar-lo, però Jesús ens toca els llavis amb el seu foc, ens dóna la seva gràcia, i ens diu "Tireu mar endins"!